

BÜKI ATTILA

Emlékvers

KAPUVÁRON KÁLDI JÁNÓSSAL

Negyven év sokasodik
a tavaszi fényben,
amikor újra rám néz Pátzay Pál
Kenyérszegője és a Szent Anna-templom,
hol a Hanság szálló étterme felé
lépkedhettem veled a „Tavaszt – kiáltó” estben,
hogy énekelhesd:
*„Tavaszt a süvítő Föld minden fájdalmas zezugának,
hadd lengessen az idő a világ fölött
egy örökzöld, üdvözlő ágat!”*
hogy belemossuk szívünk a Rába vizébe
s felemeljük arcunkat gondolatnak, költeménynek.
És megnevezted virágaidat,
a sárga gólyahírt, kankalint, orgonát – –
amiket a sose látott városok parkjaiba álmodsz
a belőled kiszakadó csönddel.

Mondtam, hogy azokkal tartok
kiket szülőföldünkön és mindenütt igazság,
szeretet vezet,
és verseimbe gyűjtöm a fehérlő köveket,
ahogy akvarelljein Ányos Imre tette.

Megidéztek Apáczait, Mikest, Csokonait,
a csöngői füzekkel az ifjú Weörest,
Kemenesalját a sokasodó téli álmokkal – –
és látatlanul is elhittém, hogy úttjaidon
„világít egy óriási hegyvonulat: a remény”

Akkor még nem tudtam,
hogy a hanyi estével őriznek majd
kapuvári olvasóid,
akiknek példává magasodott emberi tartásod,
és hited, hűséged segíti őket át
a végtelen zokogású viharokon.